

Sygn. akt III Kow.1794/15el

POSTANOWIENIE

Dnia 9.12.2015r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w Słupsku Witold Galewski

Protokolant sekretarz sądowy Wojciech Kazaniecki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Słupsku Jacka Koryckiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego J. G. (G.) s. W.** o udzielenie zezwolenia na odbycie kary poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego

o zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art.6 ust.1 pkt 2 oraz art.6 ust.2 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U. z 2010r. Nr 142 poz.960) w zw. z art.14 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz.396)

postanawia:

- 1. odmówić skazanemu J. G. s. W. i U., ur. dnia (...) w C., nr PESEL (...) zezwolenia na odbywanie poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności*** orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C.z dnia 10.03.2015r., sygn. akt IIK 163/13 za czyn z art.278§1kk w zw. z art.278§3kk w zw. z art.64§1kk, art.288§2kk w zw. z art.288§1kk w zw. z art.64§1kk oraz z art.244kk;
- zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany J. G. wystąpił z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary poza zakładem karnym, w systemie dozoru elektronicznego, wskazując na potrzebę zapewnienia osobistej pomocy matce oraz chęć założenia własnej rodziny.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 pkt1, 2 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego można udzielić wobec skazanego, któremu orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, a nie zachodzą warunki przewidziane w art.64§2 kk, jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W przytoczonym art. 6 ust.1 pkt 2 ustawy znajduje się bezpośrednie odwołanie do celów kary w zakresie prewencji indywidualnej.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 10 marca 2015r. w sprawie IIK 163/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 czerwca 2015r., sygn. akt VI Ka 270/15, J. G. został skazany, za czyn z art.278§1kk w zw. z art.278§3kk w zw. z art.64§1kk, z art.288§2kk w zw. z art.288§1kk w zw. z art.64§1kk oraz z art.244kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z odpisu tego orzeczenia wynika, że skazany powyższych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. G.z dnia 22 listopada 2006r. w sprawie IIK 459/06 (łączącym wyroki SR T. w sprawie IIK 355/03 za czyny z art.279§1kk w zw. z art.283kk, oraz SR C. w sprawie IIK 306/03 za czyny z art.13§1kk

w zw. z art.280§1kk oraz art.279§1kk), na karę łączną 2 lat 4 miesięcy pozbawienia wolności. To oznacza, że skazany jest sprawcą niepoprawnym, powracającym do przestępstwa.

Stwierdzić należy, że skazany nie jest sprawcą przypadkowym, a naruszenie przez niego porządku prawnego nie było zdarzeniem incydentalnym.

Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia ustalona karalność skazanego, wynikająca z informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 09.11.2015r. Wynika z niej, że skazany był 17-krotnie karany, w szczególności za przestępstwa skierowane przeciwko mieniu z art.278§1kk w sprawach: IIK 28/02, IIK 476/02, IIK 777/02, IIK 126/03, IIK 135/03, IIK 780/12 oraz z art.279§1kk w sprawach: IIK 752/02, IIK 596/02, IIK 223/03, IIK 355/03.

Przy ocenie trafności złożonego wniosku nie można pominąć tego, że skazany jest recydywistą penitencjarnym, bowiem w dniu 16.06.2009r. korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia, które z uwagi na niesprawdzenie się w okresie próby, zostało mu odwołane postanowieniem Sądu Okręgowego wS.z dnia 31.05.2011r. Dodać także należy, że z informacji KRK wynika iż, wobec skazanego w dniu 2.02.2012r. uprawomocnił się wyrok w sprawie IIK 284/11. Skazany kolejne przestępstwa popełnił w dniu 12.02.2012r. w maju 2012r. oraz w maju 2012r. To oznacza, że do zmiany nagannej postawy nie skłonił skazanego nawet zapadły kolejny wyrok i pobyt w warunkach izolacji więziennej.

To w ocenie Sądu penitencjarnego bezspornie dowodzi, że skazany jest sprawcą wyjątkowo niepoprawnym, nadużywającym zaufania Sądów i nie potrafiącym docenić stosowanych wobec niego środków związanych z poddaniem go próbie.

Zważywszy na jego dotychczasową wielokrotną karalność należy stwierdzić, że skazany jest osobą zdemoralizowaną, mającą skłonności do popełniania czynów sprzecznych z prawem.

Taka postawa skazanego wskazuje, że nie daje on gwarancji poprawnego funkcjonowania w warunkach poza jednostką penitencjarną, w tym przestrzegania porządku prawnego i stosowania się do nałożonych obowiązków w czasie odbywania kary w systemie dozoru elektronicznego. Stąd też, w ocenie Sądu, skazany wymaga oddziaływań wychowawczych, które powinny być wobec niego prowadzone w warunkach izolacji więziennej.

Za nieuwzględnieniem wniosku skazanego przemawiają również ustalenia kuratora wynikające z wywiadu środowiskowego z dnia 10.11.2015r. załączonego do akt niniejszej sprawy. Z dokumentu tego wynika, że skazany na wolności utrzymywał kontakty z osobami zdemoralizowanymi. Lubił utożsamiać się z takim środowiskiem, często nawet posiadając wiodącą rolę w grupie. Jako taka osoba jest postrzegany w środowisku.

Zatem, w ocenie Sądu Penitencjarnego, sposób życia skazanego na wolności, w tym częste wchodzenie w konflikt z prawem oraz utrzymywanie kontaktów z osobami zdemoralizowanymi pozwalają na stwierdzenie, że odbywanie przez skazanego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie byłoby wystarczające do osiągnięcia celów kary. Niewątpliwie, względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji skazanego nie przemawiają za celowością odbywania przez niego kary w systemie dozoru elektronicznego.

Dlatego też, uznając wniosek skazanego za niezasadny, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono zgodnie z przepisem art. 29§1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 146 poz.1188) oraz § 2 pkt 1,2 i 3, § 15 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...)(Dz. U. z 2015r. poz.616).